

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

5. Parabolis, metaphoris ac figuratis scripturæ locutionibus præfinitiones & reliqua principia antecedentia requisita est determinantia ad liberas nostras actiones confutantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

multo magis nos, qui de cælis loquentem nobis auertimus. 1. ad Timoth. 4. Noli negligere gratiam, quæ in te est. Proverb. 24. vocauis, & renuisti, &c. despectisti omne consilium meum, & increpationes meas neglexisti, & huiusmodi sexcenta alia.

CERTAMEN V.

*Parabolis, metaphoris, ac figuratis
scriptura locutionibus, præsumptiones,
& reliqua principia antecedentia re-
quisita, & determinantia ad libera-
nostras actiones consulantur.*

PRO eodem arbitrii nostri ad utrumque, siue contrarietatis, siue contradictionis extremum expedita, atque ab omni antecedenti necessitate soluta, & absoluta potestate stant metaphorice parabolice, & figurate scriptura locutiones. Psalm. 61. *Mendaces filij hominum in steris*: quia ad leuiores affectus lance declinant. Nullo enim alio viuidius anceps in utramque partem arbitrii expedita potestas, quam statere emblemata; ponit ob oculos potuit. Accipe profundam Emphrasim Tertulliani. 2. aduersus Marcionem capit. 6. hoc alludens. *Pro ergo bonum iam suum haberet homo emancipatum sibi à Deo* (quasi nullum, præter nostrum) ius, & potestas, ad illud Deo in actiones nostras superfluit: sicut nec parenti in emancipati filij bona, & actiones ciuiles) ex institutione adscripta est illi, quasi libripens emancipati à Deo boni libertas, & potestas arbitrii. Clarius Cyril. Alexan. 8. contra Iulian. Ea metaphora rem explicuit. *Homo suorum ius suum momento in utraque fertur: in bonum inquam, & in malum.* Basil. ad eum vers. *Statere quædam est conditio apparatus, per quam veram naturam possis probe discernere*: quam boni & mali eligendi arbitrium esse ait. Et subinfertur. *Quæ ad instituendam vitam eligenda veniunt per liberum arbitrium discernimus*: quod & stateram nominauit: quod momentum æquale ad utramlibet posse capere. Et ad id. *ut sciat reprobari malum*, &c. Eadem metaphora rem explicans ait. [Nostræ quidem nature inclinatio ad utraque perque propendet: & quidem plerumque ad id, quod malum est, deflectit: subinde autem, & ad id vergit, quod bonum est: ut contingit in statera. Nunc quidem anima se demittente ad suscipiendas perturbationes, affectionum, nunc autem ex diuerso eadem malo se auocat, & conuertit ad id, quod melius est.]

2. Dico alia veritatis eiusdem emblemata affinita habet Iacobus cap. 3. suæ epistolæ, ubi de moderaute linguam ait. [Potest etiam frango circumducere corpus suum. Sic autem equis fræna in ora mittimus ad consentiendum nobis: & etiam, omne corpus illorum circumferimus: ecce, & naues, cum magnæ sint, & à ventis validis minentur circumferuntur à modico gubernaculo, ubi imperus dirigentis voluerit.] Frænum autem, & gubernaculum ad laxandum, & contrahendas habenas, hucque, & illuc nauim, ac equum ad mouendos, amouendos, circumferendos, nisi ad eos omnes motus peragendos in eis venire sit expedita omnino facultas, inania profus; & inutilia instrumenta sunt: quare, ne & arbitrii nostri ad omnes suos, ac cæterarum potentiarum motus expedita sit, atque omnino absoluta potestas, inutilis erit. Ad hoc explicandum ea metaphora vtiuntur Didymus Alex. 1. 9. Biblior. in eum locum; in quem etiam glossa, & S. Thom. Innocent. Pap. epist. 26. ad Concil. Mileuitan. Primum hominem, ita libertas ipsa decept: ut dum indulgentius frænis eius vtitur, in præuicationem præsumptionis incurrit. Quæ mutuati sunt Cælestius Pap. 1. epist. ad Episcopos Gall. Prosuper. contra Collator. c. 9. & 10. Petrus Diaconus de incarnat. & grat. Iesu Christi. Author de Eccles. degmat. cap. 32. apud August. Cyril. Alex. 9. in Ioann. cap. 10. prope med. *Rationali creatura liberam potestatem creator largitus est: & sua voluntas*

eis habenas cuique commisit: ut in eo sit, quidquid iudauerit, eligere. Dialog. de adora. spirit. S. col. 6. datam homini ait animam peccato, & affectionibus superiorem, mutationis tamen quo velit capacem. Nam visum est rectum permittit illi suarum voluntatum gubernacula: & tribuere spontaneis motibus facere, quod placeat. Damasc. lib. de duab. Christ. volunt. med. *Appetitis, quæ rationi parerent, ac sui est arbitrii, ut libere quasi frango ducar omnem motum naturalem, eumque efflori legi subiciat.* Hæ metaphoræ breui coniunctæ sunt. Proverb. 28. *Aurum tuum, & argentum tuum confusa: & verbis tuis facito stateram, & frænas ori tuo rectos.* Vtrumque etiam coniunxit Cyril. Alex. recitatus cert. 2. n. 2. illis verbis. contra Iulian. sub fin. *Arripuit enim sua voluntatis habenas, & suorum in suum momento in utraque fertur.*

3. Id ipsum singularem metaphora Christus dominus explicuit, ita Ioann. ult. Petrum allocutus. *Cum es inuicem cingebas te, & ambulabas ubi volebas: cum autem seruieris extendes manus tuas: & alius cinget te, & ducet, quo tu non vis.* Primò enim cingebas te: cum discinctus nequit, se cingere potest, ideo recte Sanch. Thom. ibi lect. 5. subiit. ea interpretatur. *Id est ab aliis quibus illis est.* & superius cohibebas te: quasi tuo arbitrio non passus, quod ab aliquo cohiberis. Secundo illud *ambulabas ubi volebas*, explicatus adhuc pro indifferenti arbitrii potestate est: Tercio aduersarius: alius cinget te, & ducet, quo tu non vis, nempe ad crucem, & mortem; quas, est à Tyranno oblatas libenter acceptauit; manuique vtro reus ad crucem, ut hic dicitur, extendit: quia tamen, vellet, noller, atque independentem à sui arbitrii libertate, solutaque potestate eas à Tyranno, & tortoribus passurus erat, nolle, seu non velle, illas absolute dicitur, sed de hoc loco iterum q. 3.

4. In super eadem veritatem nos Christus Dominus docuit eis parabolis, quibus Dominus seruus suis bona ad negotiationem & administrationem tradidit; & potestas ab eis profectus etiam peregre, induitur: ut ostendat Deus totam gratie suæ, & potestatis ab ipso factæ negotiationem arbitrii nostri libertati, potestati, & indifferenti relinqui, ac si ipse de cætero nobis non adesset; imò à nobis abesset. Marth. 27. septa vinea cum torculari agricolis locata, peregre profectus dicitur. Hieron. apud caten. S. Thom. [Non loci mutatione; nec enim Deus alicubi abesse potest, quo complentur omnia. Sed abire videtur à vinea, & Euthym. patientiam, & longanimitatem Dei ostendi aium, qua eos arbitrio abui permittit cap. 25. dispersis inter cæcos talentis pro cuiusque facultate profectus est statim, ubi glossa. *Non locum mutans, sed liberam esse operandi potestatem permittens, & suo arbitrio relinquens.* De vince locutione præfata. Marci 12. additur etiam. *Et peregre profectus est.* Beda in Caten. S. Thom. *Non loci mutatione, sed abire videtur à vinea, ut vinitoribus liberum operandi arbitrium derelinquat.* Lucas verò cap. 20. eandem parabolam referens ait. *Et ipse peregre fuit multis diebus.* Ad quæ Theophylact. *Dimisit illos progreßi arbitrio suo.* Ambros. apud Caten. S. Thom. *Ne propera videretur exactio.* Nam, quo indulgentior libertas est, Marci excusabilior perniciacia. Similis alia parabola est. Marci 13. *Sicut homo qui peregre profectus reliquit domum suam.* addit: *Et dedit seruis suis potestatem cuiusque suam.* operis: quo longinqua illa Domini protectione Domini potestatem seruus quilibet pro libito operandi significari ostenditur: sicut, & illis: *reliquit domum suam, ut vidimus supra, & illis: Et iunioris præcepit ut vigilaret, illis denique: Ne cum veniret repente inueniat vos dormientes:* quia vtiq; in potestate eorum erat vel dormire, vel vigilare. Quarta denique ad rem hanc parabola extat Luc. 15. de filio prodigo: qui habitis à patre bonis, quæ ipsum contingebat, quæst. Euangelicæ. q. 35. [Placuit animæ per liberum arbitrium ferre secum velut quandam potestatem naturæ suæ, & deserere eam, à quo condita est, fidens de viribus suis, quas vires, eo consumit citius, quanto eum delectat, à quo datae sūt,] Item 34. de verbo domini. *Peruersi vultu imitari*

Deum: ut quomodo Deus non habet, à quo regatur, sic ipse vult sua potestate vii. ut nullo regente viuat. Mirum verò, quæ singulari potestatem arbitrij ad vnumvis probant: presertim de Deo, quæ est ab eius voluntate prodigi spontanea discessio. Solumque obferuo eius à Patre Deo profectum, & decessione plenipotentiam arbitrij semel à Deo instructi in suas actiones, quasi nullatenus Deum ultra pertingerent, parabola hæc, sicuti, & reliquis, significari.

5. Succedant figuratæ ad rem eandem scripturæ locutiones. Prima est locorum, quibus particulis dubitativis de humanis loquitur actionibus futuris: quas, cum probet, & infallibiliter noverit, earum solum ex parte arbitrij nostri eas agendi, & non agendi contingentiæ, atque (ut sic loquar) ex parte actus primi dubitatis anceps significatur. Sunt autem loca Hierem. 5. *Forſitan pauperes sunt, & ſultis.* Hieronym. *Ut ex ambiguitate ſententiæ, & ſuſceptione verborum liberum hominis monſtraret arbitrium, quod, & illo Luca 20. de vinitoribus, Forſitan cum hæc viderit creberrimus, confirmat. cap. 26. Noli ſubtrahere verbum, ſi forte audiant.* Hieron. *verbum ambiguum, forſitan, maiſtate domini conuenire non poteſt, ſi nullo loquitur aſſertu, ut liberum hominis ſeruet arbitrium.* Theodoret. poſt alia in eandem ſententiam, docet itaque per ea, quæ dicta ſunt, eos poſſe ſuſcipere morum mutationem. Euleb. de præparat. Euangel. lib. 6. c. 9. ſub med. *Equaliter vtrumque contingens à dictis eſſe eſſendi: non alterum neceſſario, ut nec in delinquentibus conuerſi: & non conuerſi poteſtas in ſe cap. 51. Si forte ſanctus.* Ezechiel 2. *Si forte audiant, eſi forte quiſciant:* quod præſata ſententia interpretantur Hieron. & Theodoret. ibi Chryſoſt. hom. 69. in Marth. col. 1. homil. 78. col. 5. Theophylact. in Luca 20. ſub init. recitandi 9. 3. in eandem ſententiam interpretantur illud Marth. 11. *Si in ſolemia facta ſuiſſent virtutes, quæ in te facta ſunt: forte manſiſſent: uſque in præſentem diem.* Hieron. recitatus quæſt. 1. S. Thom. Lyra, Hugo Cardinalis in ſuis comment. Abulenti 9. 52. in Marth. referens Remigium: & Dei de euentu illo conditionato certitudinem ex altero ex probationis illius membro. *Si in Tyro, & Sidone, (in quo ſine particula, forte, ſimilis aſſertus conditionatus euentus, Olim in eſſitio, & nunc penitentiam egiſſent) acute probant: quia tamen, ſubdit, Conuerſi, vel non conuerſi pendebat ex libertate arbitrij, quæ non habet in ſe aliquid determinatum, ſed habet ſe libera ad vtrumlibet: dixit forte: ut non pateretur Dei cognitio rebus neceſſitate imponere, Genel. 3. Ne forte mittat manum ſuam, & ſumat, & Deuter. 2. 2. Ne forte moriatur in bello c. 3. 2. Ne forte ſubvertent hoſtes eorum. Exod. Ne forte peniteret eum, ſi oſiſſet aduerſum ſe bella conſurgere. Quia vero, & penæ iuſticio à culpa pendet, ut in hac admittenda arbitrij noſtra ſoluta proſit, & abſoluta poteſtas oſtendatur de penis à ſe inſigendis dubitativis etiam particulis ſæpe loquitur Deus. Malachiæ 4. *Ne forte veniam, & percutiam anathemate.* Oſeæ 2. *Ne forte exipiam eam nudam.* Ideo, eſt certa de fide vere penitentium remiſſio à Deo ſit, ſimili particula aſſertur Act. 2. *Si forte remittatur tibi hæc cogitatio,* quod ad rem præſentem notat Ambroſ. 2. de penit. cap. 5. ſub init. loel. 2. *Quia ſi ſiſconuerſatur, & ignoſcat Deus.* Iona 2. *Sarge, & iuſſet Deus tuum, ſi forte recogitet Deus de nobis.* Denique, ut res hæc clariùs innotefceret, non ſolum reſpectu voluntatis noſtræ actiones noſtræ contingentes in ſcriptura dicuntur ſed etiam hyperbolice reſpectu providentiæ diuinæ (cui tamen nihil creatum contingens eſſe poteſt) iuxta S. Thom. in 1. de malo, ac de ver. 17. & 1. p. q. 14. art. 13. Caietan ibi longe à med. §. *Quoad ſeruatam agitur, & ſcholasticos alios, Luca 21. Continuet autem vobis in teſtimonium.* Marth. 18. *Eſi continget, & iuſſet eam.* Ioann. 5. *Ne tibi deterius aliquid contingat, & ſimilia plura.**

6. Dices particulam *forte* in ſcriptura reddere ſenſum potentiam tantum rei, quæ ſub illa fore aſſertur: non tamen ſine potentiam alicuius rei poſſibilitatem ad illud Ezechiel. 2. *Si forte audiant, Itonice, & tanquã conuerſi, quia id forte, poſſibilitatis rei notam ſolum eſſe intelligitur etiam propter ad excerpta Genueſi. dub. 8, Chryſoſt. de Orig. de Deo Pao, Tomus I.*

poſt med. videtur ſentire. Et Hieron. ad locum de Tyriis, & Sydon. Marth. 11. *Si Tyrii, & Sidon non poterunt agere penitentiam ad prædicationem ſaluatoris, ſignorumque miracula, non ſunt in culpa, quod non crediderunt.* Quasi illa particula *forte* ſolum poſſibilitatem penitentiae illorum, ſenſu videlicet potenciali, nihilque aliud ea oratione faceret ſignificari. Sed contra primo: quia ſenſus potentialis, Græcis, & Latinis Grammaticis, imo, & Partibus noſtris, poſſibilitatem quidem rei, ut futuritionem ſolummodo abſolutam eius, non autem conditionatam excludit, ad eos ſignificabat: quare & poſſibilitati, & conditionatæ rei futuritioni ſignificandis is ſenſus potentialis apud priſcos omnes inſeruebat: quia nomen ſtatim illum medium futuritionis conditionatæ rerum ſignificans, nondum notum, imo natum erat: quare, & ad eum ſignificandum penitentiae, aut non penitentiae ſtatim, poſſibilitatis voce, & potenciali ſenſu vti ſunt Ambroſius, Hieronym. & Proſper locis oppoſitis: cum conſtit ex dictis con. 2. eos conditionatam penitentiae Tyriorum futuritionem ſub conditione virtutum, & ſignorum Chriſti aſſeruiſſe ſecundo, adhuc admiſſo ſenſu potenciali pro ſola rei poſſibilitate, ex locis datis poteſtas indiſſerens, nec determinata, arbitrij noſtri ad illam, atque oppoſiti extremi poſſibilitatis demõſtratur. Si quidem ex locis Hierem. & Ezech. præſertim c. 51. *Si forte ſanctus.* Et de vinitoribus. *Forſitan crederetur filium meum.* Sanctas Babylonis, & reuerentia vinitorum ex ſenſu tuo potenciali poſſibilis eis fuit: cum autem oppoſitum acciderit, ut dicitur ſtatim: *Curauimus Babylonem, & non eſt ſancta.* Et vinitores filium occiderunt, & populus Prophetas non audierit, ex eorum factis poteſtas ipſorum ad oppoſita euidenter euincitur.

7. Dices *forte*, & ſimilia aduerbia ſæpe apud Patres Homerum, Arift. & reliquos Philoſophos, & Poetas, imo & ſcripturam tantundem valere, atque *utique* Plal. 54. *Si inimicus meus male diſceſſet mihi, aſcendiſſem me forſitan* (utique) ab eo, Ioann. 5. *Si crederetis Moysi, crederetis forſitan & mihi* Ignatius Mart. epiſt. 3. ad Magnes poſt med. & Auguſt. 16. contra Fauſtum cap. 26. pro *forſitan* Legunt *utique*. Ioann. 4. *Tu forſitan petiſſes.* Theophylact. ſine *forſitan* lyg. Et ſententia Luca 20. *Forſitan crederetur filium meum.* Omſio *Forſitan*. Marth. 21. & Marci 12. legitur tandem variis ſcripturæ locis eam Patres omittunt: quia nil ſimplici aſſertioni deroger: ſed potius ei aſſeruerationem addat, ut omittit Auguſt. proximo loco Ioann. 4. & Genel. 3. *Ne forte mittat manum lib. 11 de Genel. ad literam c. 40.* Contra vero: quia in locis notatis impugnatione ſecunda ſolutionis primæ. Si particula *forte* alleuerationem addat ſimplici aſſertioni, imo ni ſimplicem aſſertionem minuat, falſæ illis contentæ propoſitiones erunt. Cum etiam in conditionatis earum purificata conditione, oppoſitum eius, quod ſub eis fore dicebatur, eueniret: ut in Babylonis ſanitate, & obedientia, & penitentia populi. Idcirco gloſſa ad locum Hierem. 51. Hieron. nomine, ſenſum eius potentialem ſanitatis futuræ, ſi ſanari vellent, ſolum eſſe ait, ut libera poteſtas arbitrij noſtri ad ſanandum eum ea medicina oſtenderetur. In ſententia vero de vinitoribus, quæ omſio *forſitan*, vel intellectu pro *utique*, eſt adhuc falſitas aſſerti planior. Eſt enim eo omſio abſoluta aſſertio, intellectu vero pro *utique*, etiam aſſeruerata de eo, cuius oppoſitum euenit, & ita eueniſſe rextus illico reſtat. Verum eſt Deum, ut oſtendat quam magnas vires, & poteſtatem ſuis auxiliis, & motiuis propoſitis nobis ad vitanda peccata faciat: quali ex eorum robore noſtro more vitanda abſolute peccata, bonaque abſolute agenda conſectaretur vitanda, illa, atque hæc agenda abſolute, Emphatice, aliquando prænunciare: Cum alias tamen dubitativa particula prænunciaret, vti in locis Matthei, & Marci nobis oppoſitis contigit: in quibus particula *forſitan* à Luca appoſita myſterio omittitur: ſubintellecta, & ſubintelligenda autem, ut omnis erroris ſuſpicio à Dei ſcientia ablegetur, eis ipſis, quibus reticeretur, locis obſeruarur à Hieronymo in c. 21. Marth. 7. & à Beda in cap. 12. Marci his verbis, *quod ait, crederetur filium meum: non de ignorantia veniſſet: qui enim neſciat Pater, familias, qui hoc loco Deus Pater intelligitur: ſed ſemper ambigere Deus dicitur (eis etiam locis) quia forſitan ſuppletur ut libera voluntas hominis reſeruetur.*

8. Huic, & aliam figuratam ſcripturæ locutionem Ecce 2. annexe

9. Quinta figurata ad institutum præsens scripturæ locutio est, quæ Deus nos, nostraque dicitur invenire (Psal. 38. *Inveni David servum meum.* Act. 13. *Inveni David filium ejus virum secundum cor meum.* Matth. 8. *Non invenis tantam fidem in Israel.* c. 24. *Invenietis sic faciem:* Lucæ 12. *Invenietis vigilantem.* cap. 18. *Putas invenies fidem in terra?* Nihil enim inveniri ab aliquo dicitur, quod sine viâ contingentiâ, et casu ipsi occurrat. Potest autem illi casu, aut contingenter occurrere. Primum quia, etsi contingens in se non fit, sed naturale, ignoratur tamen ubi evenit, sicque Genes. 26. *Servi Isaac viderunt, dicentes, invenimus aquam, in quam, ignari antea incurrerunt.* Hic autem occurrendi casus, et contingenter ea, quæ Deus invenire dicitur, in Deum omnisicium, nulliusque rei, locive ignarum cadere nequit. Secundo potest inveniam alicui casu, et contingenter occurrere: quia posita omni sua dispositione, et quantum ex parte sui determinationis ad illam appendum est, apposito; adhuc tamen aliter poterat evenire, quam evenit, atque evenisse deprehendim: est quia ab alio vterius contingenter, et casu, et non necessario adiuncto, vt ita eveniret, dependit. Hinc actus vtrosque liberos, etsi contingentes sint nos invenire non dicimus: quia ab vteriori alterius determinatione, (vt contingenti adiunctione post nostræ voluntatis determinationem, haud quamquam pendens. Sed neque, quæ à liberis nostris actibus, antequm et dispositione per illos applicata, necessario eveniunt, dicitur invenire: vt faber sellam, et statuum staturamus; ni aliqui in eis, vltra actus, et voluntatis suæ dispositionem, in in eis eveniat. Cum ergo nos, aut opera nostra invenire Deus primo modo ex nostris, aut eorum ignoratione dici nequeat: nec alius inveniendi casus, et contingenter respectu voluntatis modis reliquis sit præter tunc secundum oportet, vt posita eius voluntate, et prædestinationis dispositione de nostris operibus vterius nostræ voluntatis, et potestatis indifferentis arbitrii nostri ad ipsa, eorumque opposita libera, et contingens determinationis expectanda sit, vt contingenter, et casu Dei voluntati, et prædestinationi suppositis adiungatur, vt ope-

*Liceatne per Patres Thomistica nostro-
rum absolute contingentium
præfinitio?*

CERTAMEN I.

Patres praesertim Graci stant pro arbitrij nostri indifferenti ad utrumvis potestate.

Alia Patrum de hac indifferenti potestate ad virtutis
liberi arbitrii nostri testimonia in sententiam ean-
dem ex prefatis, aliisque scripturæ locis aliamplius me-
rite repositam eorum verbis vclerius ostendamus. Et in pri-
mo Theologorum, pz Nazian. aiebat, summitas, & Apo-
stolorum Princeps Petrus apud Clem. Roman. lib.3.
recognit. pag.3. cum Vnane Mago, contra potestatem ar-
bitrii nostri ex fato ad vim determinate potestate, con-
tendit esse indifferentem ad partem vitamque: quod cum
prius admisset Magus, nec cum iis , qui defati necessi-
tate tunc docebat, consentire videret, negavit postea
Petro, quia ea occasione fit satur. *Videte fratres in qua
absurda incidisti Simon, qui ante aduentum meum dice-
bas, quod homines in potestate haberent, & sapere,
& facere, que vellens?* & pag.4. ita illum vestig. Dic qui
modo Deus indicat secundum veritatem vnquamque
pro actibus suis, si agere aliquid in potestate non ha-
beris? subinfertur, liberum arbitrium esse sensus non vi-
bius? ubi infertur, quæ possit ad quos velit, actu in-
habens virtutum, quæ possit ad quos velit, actu in-
clinari. libri medi. Postquam esse in audiorum potestate
eligere virtum maline. In ecclesijs enim habent vir-
tutes inclinandi se ad quæ voluerit. Et apud eundem
Clementem.4. recognoit. pag.2. ait. Inspirationem et
esse à Deo: operum vero ratio potestati, & arbitrio nisi
cuiusque permittitur: Et hoc ipsum est proprium. Post
cuiusque permittitur: Quousquisque habens in se aliud diuini mu-
dum. Vnde propria industria fit ex vitroque perfectio-
nis, aliud propria industria fit ex vitroque perfectio-
nis, aliud propria industria fit ex vitroque perfectio-
nis, aliud propria industria fit ex vitroque perfectio-
nis, aliud propria industria fit ex vitroque perfectio-
nis, aliud propria industria fit ex vitroque perfectio-